

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 12, 2020

Nummer 12, 2020

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2020:458](#) 11-06-2020

Roemenië/prejudiciële vraag

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2020:3097](#) 25-06-2020

Minister van Infrastructuur en Waterstaat/Afwijzing handhavingsverzoek stort granuliet in het project 'Over de Maas'/voorlopige voorziening

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:2934](#) 11-06-2020

Vught/omgevingsvergunning voor de activiteit aanleggen

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:2845](#) 02-06-2020

Planschade Eindhoven

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:4734](#) 28-05-2020

Zuid Holland/last onder dwangsom

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:2576](#) 11-05-2020

Uden/omgevingsvergunning beperkte milieutoets

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1506](#) 29-06-2020

Minister en staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat/afwijzing handhavingsverzoek stort granuliet /voorlopige voorziening

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1466](#) 24-06-2020

Valkenswaard/bestemmingsplan 'Het Broek 20'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1408](#) 17-06-2020

Lansingerland/bestemmingsplan 'Woningbouw Hoeksekade Noord, deellocatie B'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1426](#) 17-06-2020

Laarbeek, bestemmingsplan '[locatie 1]-[locatie 2], Mariahout', Bevi, kwetsbaar object

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1374](#) 10-06-2020

Gooise Meren/'Paraplubestemmingsplan parkeernormen Gooise Meren'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1348](#) 08-06-2020

Voerendaal/bestemmingsplan '[locatie] te Voerendaal'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1274](#) 27-05-2020

West Betuwe/last onder dwangsom

Annotatie

[Externe veiligheid in het buitengebied: welke woningen tellen mee?](#)

mr. M. van Harten

RECHTSPRAAK

Minister en staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat/afwijzing handhavingsverzoek stort granuliet /voorlopige voorziening

Granuliet is aan te merken als grond in de zin van het Bbk. Het productcertificaat voor granuliet kon worden afgegeven. Op voorhand hoeft niet te worden getwijfeld aan de milieuhygiënische kwaliteit van granuliet.

Casus

Binnen het project 'Over de Maas' in de gemeente West Maas en Waal wordt de rivier verondiept door het storten van granuliet. Granuliet is een materiaal dat een restproduct vormt van de weg- en spoorweginfrastructuur bij het breken van graniet. De gemeente heeft bij verweerder een verzoek ingediend om handhavend op te treden tegen vermoedelijke overtreding van het Besluit bodemkwaliteit (Bbk). Volgens de gemeente zijn er aanwijzingen, gebaseerd op onderzoeken, dat granuliet op basis van het Bbk als een bouwstof moet worden aangemerkt en niet als grond, en daarom niet kan worden toegepast voor het verondiepen van oppervlaktewater. De gemeente stelt verder dat het productcertificaat op grond van de BRL 9321 niet rechtsgeldig verleend is, zodat sprake is van overtreding van de artikelen 16 en 18 van het Bbk. De gemeente vreest bovendien dat door het storten van granuliet gevaar voor de volksgezondheid kan optreden, omdat volgens deskundigen door de aanwezigheid van flocculant de kankerverwekkende stof acrylamide (AMD) kan vrijkomen. De gemeente vraagt om het treffen van een voorlopige voorziening voor het direct staken van de toepassing van granuliet in de plas. Met het oog op een effectieve heroverweging dienen de resultaten van aanvullend onderzoek te worden afgewacht.

De minister en de staatssecretaris hebben het handhavingsverzoek afgewezen.

Rechtsvragen

1. Is granuliet aan te merken als 'grond' of als een 'bouwstof', op basis van het Bbk?

2. Is het productcertificaat voor granuliet rechtsgeldig, of worden de artikelen 16 en 18 Bbk overtreden?
3. Is er reden om te twijfelen aan de milieuhygiënische kwaliteit van granuliet?

Uitspraak

1. Granuliet bevat in beperkte mate organische stof, maar uit de definitie in het Bbk volgt niet dat een bepaalde hoeveelheid organische stof is vereist, wil voldaan worden aan de definitie van grond. Verder blijkt uit onderzoek dat granuliet overeenkomsten vertoont met enkele specifieke bodemtypes die in Nederland voorkomen. Granuliet dient derhalve te worden aangemerkt als ‘grond’ in de zin van het Bbk.
2. De procedure voor een voorlopige voorziening is niet geschikt voor een beoordeling van het geschil of artikel 16 en/of artikel 18 van het Bbk is overtreden, ten aanzien van de rechtsgeldigheid van het productcertificaat. Gelet op het karakter van granuliet bestaat evenwel geen reden om te veronderstellen dat het productcertificaat in dit geval niet had mogen worden afgegeven.
3. Uit onderzoek blijkt dat het aandeel flocculant in granuliet gering is. Bovendien is onderzocht dat de concentratie acrylamide ruim onder de zogenoemde NOEC-waarden (‘No Observed Effect Concentration’) blijft. Daaruit kan worden afgeleid dat het onwaarschijnlijk is dat acrylamide negatieve effecten heeft op organismen in het water en de (water)bodem. Het is niet geheel uit te sluiten dat nader onderzoek naar de milieukwaliteit van granuliet tot andere inzichten leiden, maar dit is geen aanleiding om op voorhand te twijfelen aan de milieuhygiënische kwaliteit van granuliet.

Aangezien niet is gebleken dat sprake is van een overtreding, bestaat er geen aanleiding om handhavend op te treden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1506

Zaaknummer: 202002823/1/R1

Wetsartikelen: 1 Bbk, 16 Bbk, 18 Bbk en BRL 9321

RECHTSPRAAK

Valkenswaard/bestemmingsplan ‘Het Broek 20’

Appellant is, ondanks het feit dat het bestemmingsplan leidt tot een geringe afname van de omvang van het waterbergingsgebied, geen belanghebbende, omdat er geen sprake is van feitelijke gevolgen van enige betekenis voor zijn perceel.

Casus

Het plan regelt de inpassing van een verleende vergunning voor een bedrijfswoning en een veldschuur door toekenning van twee bouwvlakken. Daarnaast maakt het plan de uitoefening van een vollegrondsteeltbedrijf mogelijk. De gronden waar de bedrijfswoning en de veldschuur zijn voorzien, een oppervlakte van 0,26 ha, zullen ten gevolge van het plan niet langer deel uitmaken van een waterbergingsgebied dat rondom de rivier de Dommel ligt.

Appellanten wonen op 220 m van het plangebied en hebben er geen of gering zicht op. Een van de appellanten stelt dat hij een belang heeft, omdat hij een perceel heeft dat benedenstrooms ligt ten opzichte van het plangebied, op ongeveer 370 m afstand. Door het verlies aan waterberging zal ter plaatse van dit perceel bij een overstroming meer water hun perceel op stromen.

Rechtsvraag

Ondervindt appellant feitelijke gevolgen van enige betekenis nu het bestemmingsplan leidt tot een afname van het waterbergend vermogen van het plangebied?

Uitspraak

Wie rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit – zoals een bestemmingsplan of een vergunning – toestaat, is in beginsel belanghebbende bij dat besluit. Het criterium ‘gevolgen van enige betekenis’ van de activiteit dient als correctie op dit uitgangspunt. Zonder gevolgen van enige betekenis heeft betrokkene geen persoonlijk belang bij het besluit. Hij onderscheidt zich dan onvoldoende van anderen. Om te bepalen of er

gevolgen van enige betekenis voor de woon-, leef- of bedrijfssituatie van betrokkene zijn, wordt acht geslagen op de factoren afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen (onder andere geur, geluid, licht, trilling, emissie, risico) van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren zo nodig in onderlinge samenhang worden gezien. Ook aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn.

Waar het gaat om de gevolgen voor perceel [...] vanwege het verlies aan waterberging, is de Afdeling van oordeel dat dit gelet op de geringe afname van het feitelijke waterbergend vermogen van het plangebied als gevolg van het toekennen van het in het bestemmingsplan voorziene bouwvlak, geen feitelijke gevolgen van enige betekenis zijn. De Afdeling licht dit nader toe.

In het bestemmingsplan is aan het grootste deel van het plangebied, met een totale oppervlakte van 1,7 ha, de dubbelbestemming 'Waterstaat – Waterbergingsgebied' toegekend. In zoverre blijft het plangebied deel uitmaken van het waterbergingsgebied. Ter plaatse van het bouwvlak, dat een oppervlakte heeft van ongeveer 0,26 ha, is deze dubbelbestemming niet toegekend. Het bestemmingsplan heeft daarom tot gevolg dat de oppervlakte van het waterbergend vermogen van het plangebied ten opzichte van de huidige feitelijke situatie kan afnemen met ongeveer 0,26 ha.

Deze afname van de oppervlakte aan waterberging is in het licht van de omvang van het hele waterbergingsgebied feitelijk zeer gering. Het waterbergingsgebied is zeer veel groter dan het plangebied en omvat een brede strook gronden aan weerszijden van De Dommel. Het waterbergingsgebied heeft ter hoogte van het plangebied een breedte van ongeveer 350 m. Zowel ten noorden als ten zuiden liggen over een afstand van ruim een kilometer percelen die op grond van het daarvoor geldende planologische regime ook zijn bestemd voor waterberging. Het waterschap De Dommel heeft voorts in zijn zienswijze op het plan laten weten geen opmerkingen te hebben over de verbeelding, waaruit de Afdeling afleidt dat ook het waterschap door de toekenning van het bouwvlak van ongeveer 0,26 ha niet vreest voor een verlies aan waterbergend vermogen van het, veel grotere, waterbergingsgebied.

Bovendien bedraagt de afstand tussen het plangebied en perceel [...] ongeveer 370 m, en zijn de tussenliggende percelen op grond van het daarvoor geldende planologische regime ook mede bestemd voor waterberging. Alleen al die percelen samen hebben gezamenlijk een veel grotere oppervlakte dan het plangebied.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1466

Zaaknummer: 201908676/1/R2

Wetsartikelen: 1:2 lid 1 Awb

ANNOTATIE

Externe veiligheid in het buitengebied: welke woningen tellen mee?**mr. M. van Harten**

Annotatie bij ABRvS 17 juni 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1426. Besluit externe veiligheid buisleidingen, uitleg begrippen 'beperkt kwetsbaar object' en 'een dichtheid van maximaal twee woningen per hectare', Besluit externe veiligheid inrichtingen.

1. Deze zaak gaat over de risico's vanwege buisleidingen waarin gevaarlijke stoffen worden getransporteerd. Het relevante kader daarvoor is opgenomen in het Besluit externe veiligheid buisleidingen (Bevb). Aangezien de uitspraak gaat over de uitleg van (een deel van) de definitie van 'beperkt kwetsbaar object', die wordt gehanteerd in meerdere regelingen met betrekking tot externe veiligheid, heeft de uitspraak nadrukkelijk een breder bereik.
2. Bij de vaststelling van een bestemmingsplan (of een ander ruimtelijk besluit) dienen de risico's bij gebruik, opslag en vervoer van gevaarlijke stoffen in kaart te worden gebracht en te worden betrokken in de besluitvorming. Nu het gaat om het veiligheidsniveau buiten de locatie die, of het object dat het risico veroorzaakt, spreekt men van 'externe veiligheid'. Daarbij gaat het om de veiligheid van personen, in de zin dat de kans op overlijden ten gevolge van een calamiteit niet te groot mag zijn.
3. De regels voor externe veiligheid zijn verspreid over verschillende wetten, besluiten, regelingen en circulaire, al wordt in de verschillende kaders veelal gebruikgemaakt van dezelfde systematiek en soortgelijke definities. Voor de risico's vanwege inrichtingen (lees: bedrijven) is het relevante kader grotendeels neergelegd in het Besluit externe veiligheid inrichtingen (Bevi) en het Activiteitenbesluit Milieubeheer. Voor transportroutes is dit neergelegd in het Besluit externe veiligheid transportroutes. Daarnaast zijn er nog verschillende kaders voor specifieke activiteiten, zoals onder meer het opslaan van vuurwerk (neergelegd in het Vuurwerkbesluit), en specifieke locaties, zoals onder andere luchthavens (neergelegd in de Wet luchtvaart en de daarop gebaseerde besluiten en regelingen).
4. Bij de vaststelling van een bestemmingsplan (of een ander ruimtelijk besluit) op grond

waarvan de aanleg van een buisleiding voor het transport van gevaarlijke stoffen of de aanleg, bouw of vestiging van een (beperkt) kwetsbaar object in de omgeving van zo'n buisleiding wordt toegelaten, moet ook worden gekeken naar de 'externe veiligheid'. Dit volgt uit artikel 11 van het Bevb. Kwetsbare objecten zijn onder meer woningen, ziekenhuizen, scholen, kantoorgebouwen en hotels. Hiervoor wordt in het Bevb naar artikel 1 van het Bevi verwezen. Beperkt kwetsbare objecten betreffen soortgelijke objecten als kwetsbare objecten, maar dan van een andere omvang of met een andere gebruiksintensiteit. Voorbeelden hiervan zijn kantoorgebouwen en hotels, waarbij de grens tussen beperkt kwetsbaar en kwetsbaar is vastgesteld op een bruto vloeroppervlak van 1500 m²: een kantoorgebouw met een oppervlakte tot en met 1500 m² is een beperkt kwetsbaar object, een groter kantoorgebouw is een kwetsbaar object. De afbakening tussen kwetsbaar en beperkt kwetsbaar zegt dus niet zozeer iets over de fysieke kwetsbaarheid van een gebouw (in technische zin), maar veeleer iets over de mate waarin mensen kunnen samenkomen en de potentiële kwetsbaarheid van de gebruikers van het gebouw, gemeten in termen van het aantal slachtoffers in het geval van een calamiteit.

5. Bij de beoordeling van de externe veiligheid dient te worden gekeken naar het 'groepsrisico' en het 'plaatsgebonden risico'. Het groepsrisico betreft de cumulatieve kans per jaar dat ten minste 10, 100 of 1000 personen overlijden als rechtstreeks gevolg van hun aanwezigheid in het invloedsgebied. Het 'plaatsgebonden risico', waar het in deze uitspraak om gaat, is de kans per jaar dat een persoon die onafgebroken en onbeschermd op een bepaalde plaats verblijft, overlijdt als rechtstreeks gevolg van een ongewoon voorval. De hoofdlijn is dat dit plaatsgebonden risico nooit groter mag zijn dan 1 op de miljoen, met dien verstande dat deze norm voor 'kwetsbare objecten' een absolute grenswaarde is en voor 'beperkt kwetsbare objecten' een richtwaarde, waarmee rekening dient te worden gehouden (art. 11 Bevb). Dit betekent dat voor kwetsbare objecten zonder meer aan de norm moet worden voldaan, terwijl 'rekening houden met' impliceert dat het bevoegd gezag een belangenafweging mag maken en er beoordelingsvrijheid bestaat. Voor het afwijken van de richtwaarde moet het bevoegd gezag wel goede redenen hebben en dit moet goed worden gemotiveerd.

6. In deze uitspraak van de Afdeling gaat het om een agrarisch perceel met, voor zover van belang, twee bestaande bedrijfswoningen. Bedrijfswoningen zijn op grond van het Bevi beperkt kwetsbare objecten. De initiatiefnemer wenst het agrarisch bedrijf in een andere vorm voort te zetten. Om die reden kreeg één van de twee bedrijfswoningen (in de uitspraak aangeduid als 'locatie 1') in het nieuwe bestemmingsplan een 'gewone' woonbestemming. Een woning is een kwetsbaar object op grond van het Bevi (en dus ook op grond van het Bevb). Verspreid liggende woningen, met een dichtheid van maximaal twee woningen per hectare, zijn echter beperkt kwetsbaar objecten. In deze zaak ging het vervolgens om de vraag hoe die

hectare moet worden 'gelegd'. Daarbij kan uit de casus worden afgeleid dat de hectare ook zo kon worden geprojecteerd dat daardoor drie woningen gedeeltelijk binnen het hectarevlak zouden vallen. De Afdeling zag zich daarom voor de vraag gesteld of woningen, die deels binnen het vlak vallen, moeten worden meegeteld.

7. De relevante wettelijke regelingen in het Bevb en het Bevi geven geen antwoord op deze vragen. Wel overweegt de Afdeling dat in de Nota van Toelichting bij het Bevi wordt vermeld dat 'bij verspreid liggende woningen met een dichtheid van maximaal twee woningen per hectare [...] vooral gedacht [moet] worden aan woningen in agrarisch gebied' en dat 'in onderdeel a, onder ten eerste, [...] met de maximale dichtheid van woningen per hectare [is] bedoeld de dichtheid per willekeurig gekozen hectare.' (Stb. 2004, 250, p. 61 en 62). De Afdeling is van oordeel dat uit de woorden 'willekeurig gekozen hectare' niet kan worden afgeleid dat sprake is van een beperkt kwetsbaar object, zolang op de een of andere manier de situering van een hectarevlak van 100 x 100 m mogelijk is, waarbinnen zich slechts een relevant deel van de buisleiding, alsmede de woning op locatie 1 bevindt, maar geen andere woning(en). De Afdeling is daarentegen van oordeel dat de woorden 'willekeurig gekozen hectare' juist met zich brengen dat door middel van het verschuiven van een hectarevlak van 100 x 100 m, onderzocht moet worden of sprake *kan* zijn van een situatie, waarin binnen een hectare zowel een relevant dichtstbijgelegen deel van de buisleiding, alsmede meer dan twee woningen liggen (waaronder in dit geval ook de woning op locatie 1). Verder concludeert de Afdeling dat, nu het ging om de woning op locatie 1, deze woning in elk geval volledig binnen het te kiezen hectarevlak moet zijn gelegen. Indien vervolgens slechts een hectarevlak kan worden gekozen waarbinnen zowel de woning op locatie 1 als ook de twee andere woningen gedeeltelijk vallen, kan dit volgens de Afdeling niet tot de conclusie leiden dat het maximum van twee woningen per hectare wordt overschreden. Daarbij benadrukt de Afdeling dat het gelet op het doel en de strekking van de regeling ook weer niet in de rede ligt om bij de bepaling van de woningdichtheid uitsluitend rekening te houden met woningen die zich geheel binnen het hectarevlak bevinden. Het uitgangspunt dat de woning waarop de aan de orde zijnde planologische wijziging ziet, zich geheel binnen het relevante hectarevlak moet bevinden, geldt volgens de Afdeling dan ook niet voor andere woningen die zich binnen het hectarevlak bevinden (r.o. 4.5).

8. Hoewel de uitspraak vanuit een zuiver tekstuele benadering valt te billijken (het Bevi spreekt immers over 'woningen' en bijvoorbeeld niet over 'gedeeltes van woningen'), roept deze ook vragen op. Ten eerste gaat de Afdeling er zonder meer van uit dat een hectare in de zin van het Bevi een vierkant vlak is van 100 x 100 m. Op zich is dat natuurlijk geen gek uitgangspunt, maar uit het Bevi blijkt niet dat het moet gaan om een vierkant vlak. Men zou uit de woorden 'willekeurig gekozen hectare' ook kunnen afleiden dat er mag worden gewerkt

met meer langgerekte vormen (bijvoorbeeld een rechthoek van 50 x 200 m). Dat hier anders over gedacht kan worden, blijkt ook uit de Richtlijn Beoordelen ruimtelijke situaties bij leidingen in het kader van het Bevb van de Vereniging van Leidingeigenaren in Nederland. In die richtlijn staat dat onder 1 hectare in de zin van het Bevb, naast een vierkant van 100 x 100 m, ook een cirkel met een oppervlak van 1 hectare (dus met een diameter van 113 m) kan worden verstaan (VELIN Richtlijn nr. 2013/2, p. 7).

9. Het tweede element dat opvalt, is dat de Afdeling ervan uitgaat dat het object of de voorziening dat het risico veroorzaakt, in dit geval de buisleiding, ook binnen het gekozen vlak moet liggen. Enerzijds is dat logisch, want het gaat om het risico dat wordt veroorzaakt door de buisleiding, maar anderzijds ligt dat ook weer niet voor de hand. In de betreffende definitie wordt immers niet gerefereerd aan het object dat het risico veroorzaakt, maar wordt sec gedefinieerd wat de woningdichtheid moet zijn om woningen (nog) aan te kunnen merken als beperkt kwetsbare objecten. Vervolgens moet ten aanzien van die objecten worden bepaald wat het plaatsgebonden risico is.

10. Tevens is interessant dat de Afdeling als uitgangspunt formuleert dat de woning op locatie 1 in elk geval geheel in het te kiezen vierkante hectarevlak moet liggen. De Afdeling motiveert dit door aan te geven dat ten aanzien van de voorliggende kwestie van deze woning moet worden bepaald of sprake is van een kwetsbaar of beperkt kwetsbaar object, omdat de bestemmingswijziging ziet op deze woning. Dit uitgangspunt werpt de vraag op hoe het hectarevlak moet worden gekozen indien het niet, zoals in dit geval, gaat om de woning op locatie 1, waarvan de bestemming wijzigt, maar om een nieuwe buisleiding die wordt aangelegd, of om een bestaande buisleiding waarvan het gebruik verandert, waardoor het risico toeneemt. Kijkend naar de onderhavige casus zou een vierkant hectarevlak kunnen worden gekozen, waarbinnen zowel een gedeelte van de buisleiding, als de drie woningen gedeeltelijk liggen. Zoals de Afdeling in de uitspraak terecht overweegt, ligt het gelet op het doel en de strekking van de regeling niet in de rede om bij de bepaling van de woningdichtheid uitsluitend rekening te houden met woningen die zich geheel binnen het hectarevlak bevinden. De vraag die daarom rijst is of in dat geval de situatie zou kunnen ontstaan dat bij een verandering aan de bronkant (in dit geval de buisleiding) de woning op locatie 1 in de toekomst toch als kwetsbaar object kan worden aangemerkt, omdat deze met twee andere woningen gedeeltelijk in het te kiezen hectarevlak ligt en alle woningen dan wel moeten worden meegeteld. Of moet de uitspraak zo worden uitgelegd dat altijd ten minste één woning geheel in het te kiezen vierkante hectarevlak moet liggen, en mag men in het door mij genoemde voorbeeld waarbij wijzigingen aan de bronkant moeten worden beoordeeld, dan worden gekozen welke woning geheel wordt betrokken en welke woningen gedeeltelijk?

11. De uitzondering in het Bevi voor woningen in dunbevolkte gebieden is ook opgenomen in

Bijlage VI bij het Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl). Hoewel woorden uit de definitie in het Bevi zijn verplaatst, is de definitie inhoudelijk niet wezenlijk veranderd. In de toelichting op het Bkl wordt, op vergelijkbare wijze als in de door de Afdeling aangehaalde toelichting op het Bevi, het volgende overwogen: ‘Bij woonfuncties met een dichtheid van ten hoogste 2 woningen of woonwagens per hectare moet voornamelijk gedacht worden aan verspreid liggende gebouwen in het buitengebied. Het dichtheids criterium van ten hoogste twee woningen per hectare dient er toe de aanwezigheid van grote aantallen personen in de directe omgeving van een risicobron te beperken.’ (*Stb.* 2018, 292, p. 905).

RECHTSPRAAK

West Betuwe/last onder dwangsom

Een dwangsbesluit dient te zijn gericht op het geheel of gedeeltelijk ongedaan maken van de overtreding. De overtreder dient een keuze te worden gelaten ten aanzien van de manier waarop aan de overtreding een einde wordt gemaakt.

Casus

Een toezichthouder van de Omgevingsdienst heeft (visueel) geconstateerd dat bij de aanleg van een geluidwal een partij grond is gebruikt die (zeer) veel plastic bevat. Het college heeft zich op grond hiervan op het standpunt gesteld dat de toegepaste partij te veel bodemvreemd materiaal bevat als bedoeld in artikel 1.1, tweede lid, van de Regeling bodemkwaliteit (Rbk). Hierdoor is de zorgplicht van artikel 13 van de Wet bodembescherming (Wbb) overtreden. Het college heeft daarom zowel aan de uitvoerder als aan de opdrachtgever een last onder dwangsom opgelegd om de overtreding van de artikelen 37, eerste lid en 38, eerste en tweede lid van het Besluit bodemkwaliteit (Bbk) en artikel 13 Wbb ongedaan te maken. De gronden met teveel aan bodemvreemd materiaal dienen te worden verwijderd, en tegelijkertijd dient nieuwe grond te worden aangevoerd die voldoet aan ten minste de in de Rbk opgenomen maximale waarden voor de klasse Industrie én de maximale emissiewaarden, conform artikel 63 Bbk (grootschalige bodemtoepassing).

Rechtsvraag

Kan worden geëist dat grond met teveel bodemvreemd materiaal wordt verwijderd en wordt vervangen door nieuw aan te voeren grond?

Uitspraak

Een dwangsbesluit ingevolge artikel 5:31d van de Awb dient te zijn gericht op het geheel of gedeeltelijk ongedaan maken van de overtreding. In dit geval kan de last onder dwangsom dus uitsluitend betrekking hebben op de beëindiging van de overtreding van artikel 13 Wbb, die bestaat uit het toepassen van een partij grond die een meer dan sporadische hoeveelheid

plastic bevat. Daarbij dient de overtreder een keuze te worden gelaten ten aanzien van de manier waarop aan de overtreding een einde wordt gemaakt. De opgelegde last laat echter uitdrukkelijk geen andere mogelijkheid dan het afvoeren van de met plastic vervuilde grond en tegelijk het aanvoeren van nieuwe grond. Dat is in strijd met artikel 5:31d van de Awb. De overtreding kan immers ook op een andere manier worden beëindigd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-05-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1274

Zaaknummer: 202002663/1/R1, 202002663/2/R1, 202002675/1/R1 en 202002675/2/R1

Wetsartikelen: 5:31d Awb, 13 Wbb, 37 lid 1 Bbk, 38 lid 1 en 2 Bbk en 1.1 lid 2 Rbk

RECHTSPRAAK

Zuid Holland/last onder dwangsom

Opslaan metaalafval in strijd met vergunning voor de activiteit milieu, geen concreet zicht op legalisatie.

Casus

Aannemersbedrijf in sloopwerkzaamheden slaat meer metaalafval op dan vergund. Verzoekster stelt dat het niet aan haar te wijten is dat er nog geen ontvankelijke vergunningaanvraag ligt, omdat verweerder nog geen beslissing heeft genomen over de m.e.r.-beoordeling. Verder komt het nu moeten afvoeren van de metaalvoorraad vanwege de coronamaatregelen zeer ongelegen.

Rechtsvraag

Is het feit dat een m.e.r.-aanmeldingsnotitie is ingediend voldoende voor een concreet zicht op legalisatie?

Uitspraak

Niet gebleken is dat er een ontvankelijke aanvraag om een legaliserende vergunning voorligt. Een m.e.r.-aanmeldingsnotitie is daartoe onvoldoende. Dat verzoekster niet binnen zes weken is gevraagd om aanvulling van de meldingsnotitie maakt, wat daar ook van zij, niet dat daarmee een ontvankelijke aanvraag voorligt. Van concreet zicht op legalisatie is dan ook naar voorlopig oordeel geen sprake.

Ook overigens is niet gebleken van bijzondere omstandigheden. Dat het overleg over legalisering volgens verzoekster niet wil vlotten en dat verweerder daarin eisen stelt waar verzoekster zich niet mee kan verenigen of die door haar niet constructief worden gevonden, is niet als zodanig aan te merken. De voorzieningenrechter is uit de stukken niet gebleken dat verweerder zich daarbij onredelijk heeft opgesteld.

Evenmin is de voorzieningenrechter gebleken dat handhavend optreden in dit geval zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen, dat verweerder van optreden

had behoren af te zien. Verzoekster heeft haar claim dat zij wat betreft de bedrijfsvoering al zwaar getroffen wordt door de maatregelen in verband met het coronavirus niet met concrete gegevens onderbouwd. Verweerder heeft in het economisch belang van verzoekster dan ook in redelijkheid geen aanleiding hoeven te zien om van handhavend optreden af te zien.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 28-05-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:4734

Zaaknummer: AWB - 20 _ 2655

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Planschade Eindhoven

Taxatiemethode, complexwaardemethode niet toepasbaar bij planschade

Casus

Eisers hebben gesteld dat de complexwaardemethode die door SAOZ is gehanteerd zich in dit geval niet leent voor de waardering van de planschade.

Rechtsvraag

Mocht de complexwaarde methode worden gehanteerd?

Uitspraak

De rechtbank is van oordeel dat verweerder, in navolging van SAOZ, de waardebepaling ten onrechte heeft gebaseerd op het rapport van de rechtbankdeskundigen van 20 november 2011 over de gronden binnen het complex GDC Acht. Hierbij heeft SAOZ miskent dat de in dit rapport gehanteerde complexwaardemethode wordt toegepast bij onteigening, maar niet bij de waardering van het planologische nadeel. De complexwaardemethode volgt uit het egalisatiebeginsel dat in artikel 40d van de Onteigeningswet is vastgelegd en wordt toegepast om onredelijke uitkomsten in de schadeloosstelling tussen eigenaren in één complex te voorkomen. Een dergelijke bepaling ontbreekt in de Wet ruimtelijke ordening voor de bepaling van planschade. Toepassing van de complexwaardemethode doet in dit geval onvoldoende recht aan het uitgangspunt voor de bepaling van planschade, namelijk dat bij de bepaling van de waardevermindering maatgevend is welke prijs een redelijk denkend en handelend koper voor de onroerende zaak zou hebben geboden, onmiddellijk voor de inwerkingtreding van het nieuwe planologische regime en op het tijdstip direct daarna.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 02-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:2845

Zaaknummer: 18/1735E

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Minister van Infrastructuur en Waterstaat/Afwijzing handhavingsverzoek stort granuliet in het project ‘Over de Maas’/voorlopige voorziening

Granuliet kan worden gekwalificeerd als grond in de zin van het Bbk. Rekening houdend met vaste jurisprudentie, kan het granuliet in deze situatie bij de ontdoener ook worden gekwalificeerd als afvalstof. Voor het beantwoorden van de vraag of sprake is van het nuttig toepassen van die afvalstof, is echter nader onderzoek nodig. De stort van het granuliet leidt niet tot onaanvaardbare verontreiniging van ‘Over de Maas’, zodat het verzoek om voorlopige voorziening moet worden afgewezen.

Casus

Binnen het project ‘Over de Maas’ in de gemeente West Maas en Waal wordt de rivier verondiept door het storten van granuliet. Granuliet is een materiaal dat een restproduct vormt van de weg- en spoorwegbouw. De gemeente vreest dat door het storten van granuliet gevaar voor de volksgezondheid kan optreden, omdat volgens deskundigen door de aanwezigheid van flocculant de kankerverwekkende stof acrylamide (AMD) kan vrijkomen. De gemeente heeft de minister (verweerder) daarom verzocht om handhavend op te treden op grond van de Waterwet, de Wet milieubeheer of het Besluit bodemkwaliteit (Bbk). De minister heeft dit verzoek afgewezen. De gemeente heeft bezwaar gemaakt tegen dit besluit en heeft de rechtbank gevraagd een voorlopige voorziening te treffen om de stort onmiddellijk te staken. De rechtbank is bevoegd voor de overtreding van de Waterwet, de bevoegdheid van de andere wetten ligt bij de Afdeling.

Rechtsvragen

1. Is granuliet te kwalificeren als grond?
2. Is granuliet te kwalificeren als afvalstof, en zo ja, is sprake van een nuttige toepassing van

die afvalstof?

3. Wordt 'Over de Maas' verontreinigd of aangetast door de stort van granuliet?

Uitspraak

Gelet op het hoge tempo waarin de werkzaamheden ter plaatse worden verricht, het feit dat scheepsladingen materiaal worden verwerkt, alsmede het onomkeerbare karakter van de werkzaamheden en de mogelijke risico's voor de volksgezondheid, is naar het oordeel van de voorzieningenrechter sprake van voldoende spoedeisend belang.

1. Granuliet bevat organische stof, zij het in beperkte mate. Uit de definitie van 'grond' in het Bbk blijkt niet dat een minimale hoeveelheid organische stof is vereist. Verder kon verweerder zich, op basis van onderzoeken, op het standpunt stellen dat de verhouding en structuur van granuliet overeenkomt met de verhouding en structuur van grond zoals deze in de bodem van nature wordt aangetroffen. Granuliet kan dus gekwalificeerd worden als grond in de zin van het Bbk.

2. Volgens vaste jurisprudentie moet voor de betekenis van het begrip afvalstof in de Waterwet aansluiting worden gezocht bij de definitie uit de Wet milieubeheer. Blijkens vaste rechtspraak moet het begrip afvalstof bovendien worden uitgelegd met inachtneming van de door het Hof van Justitie van de Europese Unie over dit begrip gevormde jurisprudentie. De vraag of een stof een afvalstof is, moet worden beantwoord met inachtneming van alle omstandigheden van het geval, rekening houdend met de doelstelling van de Kaderrichtlijn afvalstoffen (Kra) en zonder afbreuk te doen aan de doeltreffendheid daarvan.

Het granuliet ligt tegen hoge kosten in hoge bergen opgeslagen op het bedrijfsterrein van [belanghebbende]. Deze ontdoet zich 'om niet' van het granuliet, aan een partij die het stort in 'Over de Maas'. In de situatie van [belanghebbende] is het granuliet dus te kwalificeren als een afvalstof.

Het toepassen van granuliet ten behoeve van de verondieping van oppervlaktewater is niet als handeling van nuttige toepassing opgenomen in bijlage II bij de Kra. Deze bijlage is echter niet limitatief geformuleerd. Bij de beoordeling of sprake is van een nuttige toepassing, is de vraag van belang of de afvalstoffen een nuttige functie kunnen vervullen doordat zij in de plaats komen van andere materialen die anders voor deze functie hadden moeten worden gebruikt, waardoor de natuurlijke hulpbronnen worden beschermd, waarbij het hoofddoel van de handeling bepalend is.

De vraag of het granuliet nuttig wordt toegepast is echter te complex om te beantwoorden in

het kader van de procedure om een voorlopige voorziening. Hiervoor is nader onderzoek nodig.

3. Uit onderzoek blijkt dat er geen aanknopingspunten zijn dat het gebruik van flocculant onaanvaardbare risico's met zich brengt voor verontreiniging van het oppervlaktewater. Dat de resultaten van het onderzoek naar de gevolgen op lange termijn nog niet bekend zijn, maakt dat niet anders.

Nu de stort van het granuliet niet leidt tot onaanvaardbare verontreiniging van 'Over de Maas', heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien om handhavend op te treden op grond van de Waterwet. De belangen van de gemeente wegen onvoldoende om de gevraagde voorlopige voorziening te treffen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 25-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2020:3097

Zaaknummer: 20-2697

Wetsartikelen: 6.2 lid 1 Waterwet en 6.8 Waterwet

RECHTSPRAAK

Gooise Meren/‘Paraplubestemmingsplan parkeernormen Gooise Meren’

Het vergunningvrij wijzigen van gebruik mag niet via beleidsregels alsnog genormeerd worden. De raad heeft geen bevoegdheid meer om regels te stellen over activiteiten die vergunningvrij mogen worden uitgeoefend.

Casus

De raad heeft met de vaststelling van dit zogeheten paraplubestemmingsplan de in een beleidsregel vastgelegde parkeernormen opgenomen in de planregels van de bestemmingsplannen van de gemeente Gooise Meren, voor zover die bestemmingsplannen nog niet voorzagen in een parkeerregeling. Het plan bevat een dynamische verwijzing naar een beleidsregel, wat inhoudt dat met toekomstige wijzigingen van deze beleidsregel rekening wordt gehouden. Appellant woont in het zuiden van het plangebied. Hij vreest dat vergunningvrije wijzigingen van onder andere het gebruik van percelen leidt tot parkeerproblemen en daarmee tot een onevenredige aantasting van zijn woon- en leefklimaat.

Rechtsvraag

Dient in de planregels te zijn geborgd dat bij vergunningvrije wijzigingen van het gebruik van een perceel of pand in voldoende parkeergelegenheid wordt voorzien?

Uitspraak

Naar het oordeel van de Afdeling zou een planregel waarin is bepaald dat vergunningvrije wijzigingen van het gebruik van een perceel of pand moeten worden getoetst aan normen die zijn neergelegd in het parkeerbeleid van de gemeente, in strijd zijn met artikel 3.1.2, tweede lid, aanhef en onder a, van het Bro, omdat de raad geen bevoegdheid heeft om regels te stellen over activiteiten die vergunningvrij mogen worden uitgeoefend. De Afdeling heeft eerder in de uitspraak van 9 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1578](#), onder 9, geoordeeld dat een planregel waarin het veranderen van bij recht toegestaan gebruik afhankelijk wordt gesteld van een

beleidsregel, in strijd is met artikel 3.1.2, tweede lid, aanhef en onder a, van het Bro. Met de keuze om bepaalde activiteiten/gebruikswijzigingen vergunningvrij te maken, heeft de regelgever er eigenlijk al in zijn algemeenheid voor gekozen dat de ruimtelijke gevolgen daarvan aanvaardbaar zijn. Een nadere gemeentelijke afstemming past daarbij niet.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 10-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1374

Zaaknummer: 201904125/1/R1

Wetsartikelen: 3.1.2 lid 2, aanhef en onder a Bro

RECHTSPRAAK

Laarbeek, bestemmingsplan '[locatie 1]-[locatie 2], Mariahout', Bevi, kwetsbaar object

De planologische wijziging van bedrijfs- naar burgerwoning leidt hier niet tot een woningdichtheid van meer dan twee woningen per hectare. Dit betekent dat het aspect externe veiligheid niet aan de bestemmingswijziging in de weg staat.

Casus

Een initiatiefnemer wil een intensieve veehouderij in een andere vorm voortzetten en heeft een wijziging van het bestemmingsplan gevraagd waarbij een bedrijfswoning wordt gewijzigd in een burgerwoning. Het bedrijf RRP exploiteert twee hogedruk ondergrondse brandstofleidingen voor het transport van olieproducten op korte afstand van het betreffende perceel. Volgens het bedrijf is onvoldoende rekening gehouden met de aanwezige buisleidingen, nu door het plan een kwetsbaar object ontstaat, waarbij niet meer wordt voldaan aan de in artikel 11, eerste lid, van het Besluit externe veiligheid buisleidingen (Bevb) genoemde grenswaarde.

Partijen zijn verdeeld over de vraag hoe de dichtheid van maximaal twee woningen per hectare moet worden geïnterpreteerd zoals opgenomen in artikel 1, eerste lid, onder b, sub a, onder 1° van het Besluit externe veiligheid inrichtingen (Bevi).

Rechtsvraag

Op welke wijze moet de hectare, een vlak van 100 x 100 m ('hectarevlak'), worden gesitueerd, én moeten woningen die slechts voor een deel binnen het hectarevlak liggen, al dan niet worden meegeteld bij beoordeling van de woningdichtheid binnen dat hectarevlak.

Uitspraak

De relevante wettelijke regelingen in het Bevb en het Bevi beantwoorden de hiervoor besproken vragen over de bepaling van de woningdichtheid per hectare niet. In de Nota van

Toelichting bij het Bevi (*Stb.* 2004, 250, blz. 61 en 62) is, voor zover relevant, vermeld:

‘In onderdeel a zijn twee categorieën woningen genoemd die niet onder de categorie kwetsbare objecten vallen. Bij verspreid liggende woningen met een dichtheid van maximaal twee woningen per hectare moet vooral gedacht worden aan woningen in agrarisch gebied. (...). In onderdeel a, onder ten eerste, is met de maximale dichtheid van woningen per hectare bedoeld de dichtheid per willekeurig gekozen hectare.’

De Afdeling is van oordeel dat met de woorden ‘willekeurig gekozen hectare’ in ieder geval niet is bedoeld dat als maar op de een of andere manier een situering van een hectarevlak van 100 x 100 m mogelijk is, waarbinnen zich slechts een relevant deel van de buisleiding, alsmede de woning [locatie 1] bevindt, maar geen andere woning(en), hetgeen in dit geval mogelijk is, mag worden aangenomen dat de woning [locatie 1] reeds vanwege die mogelijke situering van een hectarevlak als een beperkt kwetsbaar object kan blijven worden aangemerkt.

De Afdeling is daarentegen van oordeel dat de woorden ‘willekeurig gekozen hectare’ juist met zich brengen dat door middel van het verschuiven van een hectarevlak van 100 x 100 m, onderzocht moet worden of sprake kan zijn van een situatie, waarin én een relevant dichtstbij gelegen deel van de buisleiding én meer dan twee woningen, waaronder in dit geval ook de woning [locatie 1], binnen een aldus bepaald hectarevlak zijn gelegen.

Daarbij dient de vraag te worden beantwoord of voor de woningdichtheid alleen woningen moeten worden meegeteld voor zover die geheel binnen een dergelijk gekozen hectarevlak vallen, dan wel ook woningen, die zich slechts gedeeltelijk binnen dat hectarevlak bevinden.

Het gaat hier om een agrarisch gebied met verspreid liggende bebouwing in verder open gebied. De omgeving is relatief dunbevolkt en heeft een lage woningdichtheid. De aanwezige woningen zijn voor het merendeel niet aaneengesloten gebouwd.

De Afdeling acht onder de gegeven omstandigheden de gekozen werkwijze van de raad ter bepaling van de relevante woningdichtheid niet onjuist. De raad heeft daarbij als uitgangspunt genomen dat de woning waar het hier om gaat, [locatie 1], geheel binnen het hectarevlak is gesitueerd, binnen welk vlak zich ook het dichtstbij gelegen deel van de buisleiding bevindt. Dit uitgangspunt acht de Afdeling niet onjuist, nu bepaald moet worden of de hoedanigheid van de aan de orde zijnde woning verandert van een beperkt kwetsbaar object in een kwetsbaar object.

Niet in geschil is, en de Afdeling stelt dat ook vast, dat uit de luchtfoto's in het Memo van 5 november 2018 van de Omgevingsdienst Zuidoost-Brabant (een bijlage bij het bestemmingsplan) blijkt dat als de woning [locatie 1] geheel en het dichtstbijgelegen deel van

de buisleiding binnen het hectarevlak zijn gesitueerd, de woningen De Hei 43 en 43A daar dan geheel buiten vallen, zodat de conclusie is dat zich binnen het aldus gesitueerde hectarevlak slechts één woning, namelijk [locatie 1], bevindt.

Het betoog van RRP dat sprake is van een woningdichtheid van meer dan twee woningen per hectare, omdat het hectarevlak zodanig kan worden gesitueerd dat zich daarbinnen zowel een dichtstbijgelegen deel van de buisleiding als delen van de woning [locatie 1], en van de woningen De Hei 43 en 43A bevinden, volgt de Afdeling niet. Dat zou betekenen dat bij de bepaling van de woningdichtheid rekening moet worden gehouden met woningen, waarvan zich slechts een zeer klein gedeelte binnen het hectarevlak bevindt. Dat ligt naar het oordeel van de Afdeling niet in de rede.

Het ligt evenwel gelet op het doel en de strekking van de regeling ook niet in de rede om bij de bepaling van de woningdichtheid uitsluitend rekening te houden met woningen die zich geheel binnen het hectarevlak bevinden. Het hiervoor besproken uitgangspunt dat voor de woning waarop de aan de orde zijnde planologische wijziging ziet, geldt dat deze zich geheel binnen het relevante hectarevlak moet bevinden, geldt dan ook niet voor andere woningen die zich binnen het hectarevlak bevinden.

Naar het oordeel van de Afdeling is de voorgaande benadering een juiste wetsuitleg. Ook past deze in het systeem van de wettelijke regeling, waarin hoofdregel is dat burgerwoningen een kwetsbaar object zijn, tenzij deze – voor zover in het onderhavige geval van belang – tot de uitzondering behoren van een woningdichtheid van maximaal twee woningen per hectare.

Gelet op het voorgaande heeft de raad zich terecht op het standpunt gesteld dat de planologische wijziging van de woning [locatie 1] van een bedrijfs- naar een burgerwoning niet tot een situatie leidt waarin de woningdichtheid meer dan twee woningen per hectare bedraagt. Dit betekent dat de raad zich eveneens terecht op het standpunt heeft gesteld dat het aspect externe veiligheid niet aan deze bestemmingswijziging in de weg staat.

Het betoog faalt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1426

Zaaknummer: 201902836/1/R2

Wetsartikelen: 1 lid 1, onder b, sub a, onder 1 Bevi en 11 lid 1 Bevb

RECHTSPRAAK

Roemenië/prejudiciële vraag

Prejudiciële beslissing over de vraag of de vangst en het vervoer van een wolf aan de rand van of in een door de mens bewoond gebied verboden is wanneer er geen afwijking is toegestaan.

Casus

In een dorp in Roemenië is een wolf gevangen, die naar een omheind verblijf voor wolven, die uit dierentuinen zonder vergunning zijn gered, zou worden vervoerd. De wolf is echter tijdens het transport ontsnapt en gevlucht naar de plaatselijke bossen. Er is een strafklacht ingediend wegens inbreuken in verband met het vangen en vervoeren in slechte omstandigheden van een wolf. Uit deze klacht blijkt dat er geen toestemming is gevraagd om de wolf te vangen en vervoeren.

Rechtsvraag

Moeten artikel 12, eerste lid, onder a, en artikel 16 van de Habitatrichtlijn zo worden uitgelegd dat de vangst en het vervoer van een specimen van een beschermde diersoort zoals de wolf, ook aan de rand van een door de mens bewoond gebied of in een dergelijk gebied verboden zijn?

Uitspraak

Het hof overweegt dat moet worden vastgesteld dat de verplichting om beschermde diersoorten strikt te beschermen overeenkomstig artikel 12 en volgende van de Habitatrichtlijn, geldt voor het ‘gehele natuurlijke verspreidingsgebied’ van deze soorten, ongeacht of deze zich in hun gebruikelijke habitat, in beschermde gebieden of juist in de nabijheid van menselijke nederzettingen bevinden.

Bijgevolg kan de vangst en het vervoer van een specimen van een beschermde diersoort die onder de verbodsbepalingen van artikel 12, eerste lid, van de Habitatrichtlijn valt, slechts worden gerechtvaardigd indien de bevoegde nationale instantie daarvoor krachtens artikel 16, eerste lid, onder b en c, van deze richtlijn een afwijking heeft vastgesteld, die met name is

gebaseerd op redenen van openbare veiligheid.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 11-06-2020

ECLI: ECLI:EU:C:2020:458

Zaaknummer: C|88/19

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uden/omgevingsvergunning beperkte milieutoets

Weigering omgevingsvergunning beperkte milieutoets (Obm) voor omschakeling naar geitenhouderij, omdat geen MER is opgesteld.

Casus

De aanvraag voor verlening van de Obm heeft betrekking op de volgende wijzigingen in de inrichting:

binnen de inrichting worden geen vleesvarkens en zoogkoeien meer gehuisvest;
de voormalige varkens- en rundveestallen 2, 3, 4, 5, 6 en 8 worden gesloopt;
in stal 7 worden 1.300 opfokgeiten gehouden, in de leeftijd van 61 dagen tot en met één jaar.

Verweerder heeft de Obm geweigerd, omdat er een milieueffectrapport (MER) had moeten worden opgesteld, omdat de aangevraagde vergunning belangrijke gevolgen voor het milieu kan hebben. De geitenhouderij van eisers levert een zodanig verhoogd risico voor de volksgezondheid op dat de Obm, vanwege het voorzorgsbeginsel, is geweigerd.

Rechtsvraag

Kon verweerder, ondanks het feit dat de milieusituatie door het slopen van zes varkens- en rundveestallen wel verbetert, de Obm weigeren?

Uitspraak

Verweerder heeft erop gewezen dat de milieusituatie op de door eiseres aangegeven punten wel verbetert, maar dat de aangevraagde activiteit kan leiden tot een verhoging van het risico voor de volksgezondheid. De volksgezondheid vormt een wezenlijk onderdeel van het begrip milieu. Volgens verweerder heeft hij in het bestreden besluit al uitgebreid uiteengezet dat er een verhoogde kans op longontsteking bestaat voor mensen die binnen een straal van 1,5 tot 2 kilometer rond een geitenhouderij wonen. Dit wordt overigens door de eerste actualisatie van de beschikbare onderzoeksgegevens in het kader van nader onderzoek (Veehouderij en

Gezondheid Omwonenden (VGO-3)) bevestigd. Eiseres heeft dit niet bestreden.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 11-05-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:2576

Zaaknummer: ECLI:NL:RBOBR:2020:2576

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder i Wabo en 2.2a lid 1 onder d Bor

RECHTSPRAAK

Vught/omgevingsvergunning voor de activiteit aanleggen

Toewijzing verzoek om voorlopige voorziening, niet uit te sluiten dat verweerder bij verlening van de vergunning voor een verharding van de weg ook had moeten kijken naar de indirecte gevolgen (de mogelijkheid van intensiever autoverkeer).

Casus

Omgevingsvergunning voor de activiteit aanleggen, voor het verharden van een stuk weg. Verweerder wil met de aanleg van de verharding voorkomen dat de instellingen aan het einde van de Jagersboschlaan en het centrum van Vught door de werkzaamheden aan de N65 minder bereikbaar zouden zijn. Voor de reconstructie van de N65 zal een verkeersbesluit worden genomen

In artikel 16.1.3 van de planregels staat dat de werkzaamheden slechts toelaatbaar zijn als door de daarvan hetzij direct, hetzij indirect te verwachten gevolgen geen onevenredige aantasting van de landschappelijke, natuurlijke, cultuurhistorische en archeologische waarden van de grond ontstaat of kan ontstaan.

Rechtsvraag

Heeft verweerder het doel voor de aanbrenging van de verharding (namelijk de openstelling van de Jagersboschlaan voor gemotoriseerd verkeer in twee richtingen) bij de verlening van de vergunning buiten beschouwing mogen laten?

Uitspraak

De voorzieningenrechter stelt voorop dat het bestemmingsplan ieder verkeersgebruik op de Jagersboschlaan binnen de bestemming 'verkeer' rechtstreeks toelaat. Bij het verkeersbesluit zullen de gevolgen voor het milieu vanwege de openstelling van de Jagersboschlaan voor gemotoriseerd verkeer moeten worden beoordeeld op basis van artikel 2, tweede lid, onder a, van de Wegenverkeerswet. Dit is echter een algemene bescherming, terwijl de gebiedsaanduiding 'Overige zone-ecologische hoofdstructuur' een specifieke bescherming

biedt voor de smalle strook grond op de Jagersboschlaan en het gebied ten noorden daarvan. De voorzieningenrechter sluit niet op voorhand uit dat naast de directe gevolgen van het aanbrengen van verharding ook het indirecte gevolg, ofwel het gebruik van die verharding door auto's, moet worden beoordeeld. Dit komt door de formulering van het criterium voor toelaatbaarheid in artikel 16.1.3 van de planregels. Hier worden namelijk de indirecte gevolgen apart genoemd. Bovendien gaat het ook om gevolgen die kunnen ontstaan (ofwel kunnen optreden nadat de werkzaamheden helemaal zijn uitgevoerd). Dat betekent dat, als de planregel letterlijk wordt uitgelegd, verweerder ook moet kijken of het gebruik van de verharding door gemotoriseerd verkeer een onevenredige aantasting van landschappelijke en natuurlijke waarden kan hebben. Zelfs als het gebruik door dat gemotoriseerd verkeer pas mogelijk wordt gemaakt door het verkeersbesluit. Ook al is het gebruik door gemotoriseerd verkeer niet in strijd met het bestemmingsplan, dit meer intensieve gebruik wordt wel gefaciliteerd door de verharding. De milieugevolgen van het verkeersbesluit zouden namelijk veel groter kunnen zijn, als het gemotoriseerd verkeer in twee richtingen over een onverhard stuk weg zou moeten plaatsvinden.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 11-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:2934

Zaaknummer: SHE 20/1092 en SHE 20/1199

Wetsartikelen: 2.11 Wabo

RECHTSPRAAK

Voerendaal/bestemmingsplan '[locatie] te Voerendaal'

Toewijzing verzoek om voorlopige voorziening, bestemmingsplan maakt in strijd met de Omgevingsverordening Limburg 2014 nieuwvestiging van intensieve veehouderij mogelijk.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet onder meer in een intensieve veehouderij. Het plan geeft [belanghebbende] de gelegenheid de bestaande veestal op zijn noordelijk gelegen gronden noordwaarts uit te breiden, voerplaten op zijn noordoostelijk gelegen gronden te realiseren en een opslagloods op zijn zuidoostelijke gronden te bouwen.

Rechtsvraag

Is sprake van een nieuwvestiging van een intensieve veehouderij en daarmee van strijd met artikel 2.11.1, onder a, van de Omgevingsverordening?

Uitspraak

Op grond van artikel 2.11.2, eerste lid, van de Omgevingsverordening voorziet een ruimtelijk plan niet in de nieuwvestiging van een intensieve veehouderij buiten een op de kaarten, behorende bij deze verordening, als ontwikkelingsgebied intensieve veehouderij aangewezen gebied.

Voor zover het plan voorziet in de mogelijkheid om een intensieve veehouderij te vestigen buiten de gronden waarop het bouwvlak van het bestemmingsplan 'Kernen Klimmen, Ransdaal, Ubachsberg e.o.' betrekking heeft, is in ieder geval sprake van de nieuwvestiging van een intensieve veehouderij als bedoeld in artikel 2.11.1, onder a, van de Omgevingsverordening.

Voor zover de raad stelt dat op ten minste een deel van de gronden reeds een intensieve veehouderij is gevestigd, zodat om die reden geen sprake is van nieuwvestiging, overweegt de voorzieningenrechter dat beantwoording van de vraag of een feitelijk bestaande, maar niet als

zodanig bestemde intensieve veehouderij, valt onder het verbod van nieuwvestiging in artikel 2.11.2, eerste lid, van de Omgevingsverordening, nader onderzoek vergt, waartoe een procedure met betrekking tot een verzoek om een voorlopige voorziening zich niet leent.

Gelet op het voorgaande is het plan naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter in strijd met artikel 2.11.2, eerste lid, van de Omgevingsverordening vastgesteld.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1348

Zaaknummer: 202001141/2/R2

Wetsartikelen: 2.11.2 lid 1 Omgevingsverordening Limburg 2014

RECHTSPRAAK

Lansingerland/bestemmingsplan ‘Woningbouw Hoeksekade Noord, deellocatie B’

***Geen sprake van bestemmingsplan met verbrede reikwijdte, dus
toetsing aan VNG-uitgave ‘Milieuzonering nieuwe stijl’ niet vereist.
Deels uitsluiten vergunningvrij bouwen op gronden met
woonbestemming kan. Geluidonderzoek is onvoldoende.***

Casus

Het plan maakt de realisatie van een aantal woningen mogelijk. De gronden binnen het plangebied hadden voorheen de bestemming ‘Agrarisch’. Appellante is eigenaar van het perceel dat is gelegen ten noordoosten van het plangebied en hier direct aan grenst. Op dit perceel staan de kassen van het bedrijf van appellante. Zij kan zich niet verenigen met het plan, omdat zij vreest dat de komst van woningen haar normale bedrijfsvoering zal belemmeren vanwege de geringe afstand tussen de voorziene woningen en het bedrijf. In dit kader voert zij aan dat het niet getoetst is aan de VNG-uitgave ‘Milieuzonering nieuwe stijl’. Daarnaast stelt appellante dat de richtafstand van 10 m ten onrechte is aangehouden tot de voorziene woningen in plaats van tot de grens van het bestemmingsplan, nu vergunningvrij bouwen mogelijk niet is uitgesloten. In dat verband voert appellante aan dat de gronden tussen het bedrijf en de voorziene woningen beter geen woonbestemming, maar een andere bestemming hadden kunnen krijgen, bijvoorbeeld ‘Tuin’, om zo te garanderen dat de gronden niet als ‘erf’ in de zin van het Bor worden aangemerkt.

Rechtsvragen

1. Heeft de raad terecht bij de beoordeling van de wenselijke afstand tussen nieuwe woonbebouwing en een bestaand bedrijf aansluiting gezocht bij de VNG-brochure ‘Bedrijven en milieuzonering’ of had moeten worden getoetst aan de VNG-uitgave ‘Milieuzonering nieuwe stijl’?
2. Is in het plan op de juiste wijze vergunningvrij bouwen uitgesloten?

3. Heeft de raad, wat betreft het aspect geluid, in dit geval kunnen volstaan met toetsing aan de VNG-brochure?

Uitspraak

1. Volgens de Afdeling heeft de raad gebruikgemaakt van de juiste brochure. Uit paragraaf 1.4 van de VNG-uitgave 'Milieuzonering nieuwe stijl' blijkt volgens de Afdeling namelijk dat de raad zich terecht op het standpunt stelt dat deze uitgave een alternatief biedt naast de VNG-brochure, bedoeld voor bestemmingsplannen met verbrede reikwijdte, en geen herziening van de VNG-brochure is. De raad heeft er daarom voor kunnen kiezen om deze VNG-uitgave niet toe te passen bij de vaststelling van het plan, omdat dit geen bestemmingsplan met verbrede reikwijdte betreft.

2. Vraag 2 wordt eveneens bevestigend beantwoord. Allereerst wijst de Afdeling erop dat de richtafstanden volgens de VNG-brochure gelden tussen enerzijds de grens van de bestemming die een milieubelastende functie toelaat en anderzijds de uiterste situering van de gevel van een woning die volgens het bestemmingsplan of via vergunningvrij bouwen mogelijk is. In dat verband wijst zij op artikel 2, aanhef en derde lid, van Bijlage II van het Bor. Daarin is bepaald dat een op de grond staand bijbehorend bouwwerk onder bepaalde voorwaarden omgevingsvergunningvrij is als het in het achtererfgebied staat. Voor het antwoord op de vraag of het perceelgedeelte waarop een bouwwerk staat tot het achtererfgebied behoort, is van belang of het kan worden aangemerkt als erf in de zin van artikel 1, eerste lid, van Bijlage II van het Bor. Ingevolge dit artikellid wordt in deze bijlage onder 'erf' verstaan een al dan niet bebouwd perceel, of een gedeelte daarvan, dat direct is gelegen bij een hoofdgebouw en dat in feitelijk opzicht is ingericht ten dienste van het gebruik van dat gebouw, en, voor zover een bestemmingsplan of beheersverordening van toepassing is, deze die inrichting niet verbieden. Bij het toepassen van de richtafstanden die in de VNG-brochure zijn opgenomen, dient dan in beginsel rekening te worden gehouden met de maximale planologische en vergunningvrije uitbreidingsmogelijkheden op een perceel.

Voor wat betreft de mogelijkheid om vergunningvrij te bouwen merkt de Afdeling op dat zij eerder heeft overwogen dat in een concreet geval, wanneer locatiespecifieke omstandigheden hiertoe aanleiding geven en dit strekt tot een goede ruimtelijke ordening, een planregeling kan worden opgenomen die vergunningvrij bouwen aan banden legt (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 21 februari 2018, ECLI:NL:RVS:2018:571). De Afdeling constateert dat in de plantoelichting de raad heeft onderbouwd dat de inperking van vergunningvrij bouwen noodzakelijk is in verband met locatiespecifieke omstandigheden. De raad wil voorkomen dat de werkelijke afstand tussen de woningen en de perceelgrens van het bedrijf van minder dan 10 m wordt. Deze afstand geldt ter voorkoming van hinder. Voornoemde locatiespecifieke omstandigheden

rechtvaardigen in dit geval, vanwege zowel een aanvaardbaar woon- en leefklimaat als het voorkomen van beperkingen van de bedrijfsvoering van appellante, de gekozen planregeling om vergunningvrij bouwen te beperken (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 30 mei 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1798).

De Afdeling overweegt vervolgens dat de in de planregels gestelde beperking aan het bebouwen van de betreffende stroken grond, in samenhang gezien met de toegekende bouwaanduiding 'specifieke bouwaanduiding uitgesloten – voor bewoning bedoelde bijbehorende bouwwerken', tot gevolg heeft dat op de gronden waaraan genoemde aanduiding is toegekend, bijbehorende bouwwerken niet mogen worden opgericht en in gebruik genomen voor bewoning. De gronden kunnen niet worden aangemerkt als 'erf' in de zin van artikel 1, eerste lid, van Bijlage II bij het Bor. Het betreffende perceelgedeelte kan, nu het geen erf betreft, evenmin als 'achtererfgebied' als bedoeld in die bepaling worden aangemerkt. Het in dit geval aanhouden van de richtafstand van 10 m tussen enerzijds de grens van de bestemming die een milieubelastende functie toelaat, en anderzijds de uiterste situering van de gevel van een woning die volgens het bestemmingsplan of via vergunningvrij bouwen mogelijk is, is hiermee voldoende gewaarborgd. Zoals de Afdeling eerder in de voornoemde uitspraak van 21 februari 2018 heeft overwogen, schrijft artikel 1, eerste lid, van Bijlage II bij het Bor niet dwingend of uitputtend voor op welke wijze de planwetgever in het plan de inrichting van het erf ten dienste van het gebruik van het hoofdgebouw verbiedt. De raad was daarom niet gehouden om een andere bestemming aan de betreffende stroken grond toe te kennen, om zo te garanderen dat de gronden niet als erf in de zin van het Bor worden aangemerkt. Het stond de raad vrij om dit op de door hem gekozen manier te waarborgen.

3. In casu heeft de raad ten onrechte, ondanks dat wordt voldaan aan de richtafstand van 10 m uit de VNG-brochure, gelet op de specifieke bedrijfsvoering in combinatie met de geringe afstand tussen het bedrijf en de voorziene woningen, nagelaten om onderzoek te doen naar de milieubelasting van het bedrijf op de voorziene woningen. De raad heeft niet inzichtelijk gemaakt dat ter plaatse van de voorziene woningen ten aanzien van onder andere het aspect geluid een aanvaardbaar woon- en leefklimaat kan worden gerealiseerd. Derhalve is het bestreden besluit in zoverre genomen in strijd met de bij de voorbereiding van het besluit te betrachten zorgvuldigheid en berust het niet op een deugdelijke motivering.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1408

Zaaknummer: 201909275/1/R3

Wetsartikelen: 2 aanhef en lid 3 Bijlage II Bor en 1 lid 1 Bijlage II Bor